

Anden — jeg veed ikke hvilket Ord, jeg skal bruge — loffet til at tage Deel deri, og det saaledes, at han selv, dersom der var nogen Fordeel derved, kunde beholde den for sig selv, men dersom der blev Tab, kunde skyde det over til den Anden. Det er det, vi skulle være med i, og jeg vil derfor spørge, om de Herrer have Øyst til at behandles paa denne Maade, eller om de ville finde sig i, at man ordner Sagen uden deres Mellemkomst, og man kan sigte mod deres Villie, eftersom det mulige Tab gaar udover de garanterede 8 Millioner. Man ordner Sagen saaledes, at Jernbanen kan bringes istand, fordi man synes godt om den, og saa 4 Dage efterat dette er skeet og da der ikke behøves mere, frister man vor Finantsminister, nemlig Indenrigsministeren, til at give sin Consens. Det maa jeg imidlertid sige til Finantsministerens Koes, at han gjør Indenrigsministeren opmærksom paa, at der maaskee kan komme ham en Streg i Regningen. Dertil siger den nuværende Indenrigsminister: men Finantsministeren har ikke optaget denne Hentydning; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at for den nuværende Indenrigsminister falder den ikke til Jorden; thi der ligger den i Lovgivningen, i den constitutionelle Ansvarlighed, og i dette Øieblik skal jeg atter bringe Tanken tilbage paa den Tid, da Reservecapitalen blev til. Da var der stillet et Endringsforslag, som specielt gik ud paa at bringe Ansvarret endnu et Sted mere ind i Loven, end hvor det var; men Ministeren modfattede sig det dengang meget ivrigt som Noget, der vilde være en Erænkelse, eftersom det laae i Sagens Natur, at der, hvor Bestyrelsen var, der var ogsaa Ansvar. Man har her villet godtgjøre, at Bestyrelsen af Reservecapitalen paa en Maade var overleveret til Indenrigsministeren, at han, hvad han saa maatte foretage sig med Hensyn til den, skulde være aldeles uafhængig af Regjeringen i det Hele, af sine Collegaer, af Geheimconferencen, af Kongen; men det, mener jeg, er fuldkommen urigtigt. Jeg troer, at den ærede Minister har forsøgt at borttraffonere Betydningen af den af den ærede Rigsdagsmand for Sjöring (Fischer) omtalte kongelige Forordning; men den kan ikke paa den Maade borttraffoneres; den er ikke for

Ministeren alene, den er ogsaa for os. Troer den ærede Minister, at Kongens Forordninger ere alene for Ministrene? Nei, de ere ogsaa for os, vi lære deraf, hvorledes Ministrene ere forpligtede til at ordne den vedkommende Sag; de kunne ikke forsømme at gjøre det, uden at vi ere berettigede til, igjennem vore Modforslag at lade det komme til Hs. Maj. Kongens Erkjendelse, at de ikke paa behørig Maade have opfyldt de Forpligtelser, som han har paalagt dem, og vi ville være nødt til, dersom de Skrivelser, som den ærede Minister her nu synes at klynge sig saa fast til som bindende Forpligtelser, skulle staa ved Magt, at lade det komme til Kongens Erkjendelse, at Ministrene have paataget sig at gjøre dem og alle deres Efterfølgere til Herrer over det kongelige Veto; thi de paatage sig jo, hvis de ere bundne igjennem disse Skrivelser, som her foreligge, at gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt for at forhindre, at nogen bindende Bestemmelse skulde kunne forhindre Afgjørelsen i Henhold til disse Skrivelser. Men hvad er det, som skulde kunne forhindre, at dette skete? Det vilde jo være, om en Beslutning af denne Art blev vedtagen af Rigsdagen, og Ministeren saa opgav sin Stilling, saafremt Hs. Maj. Kongen ikke vilde benytte sit Veto. Det kan gaae an for den enkelte Minister; men naar nu den ærede Minister synes at ville retfærdiggjøre sin Stilling til denne Sag derved, at den er kommen til ham, bindende efter hans Menig, fra hans Formand, saa maatte den jo ogsaa derefter komme bindende til hans Eftermand. Saavidt jeg forstod den ærede Minister, saa sagde han „Ja“ dertil; saa har altsaa Ministeren herved indrømmet, at der ikke mere heri Kongeriget kan komme en Indenrigsminister, uden at han maa paatage sig denne Forpligtelse, saalange indtil hele denne Sag er bragt i Orden. At affordre Kongen hans Veto mod ethvert Forslag fra Rigsdagen, denne Sag vedkommende, kan slet ikke være muligt, og jeg vender derfor tilbage til, hvad jeg sagde igaar, at disse Skrivelser ikke kunne betragtes som havende nogen som helst videre Gyldighed, som paalæggende nogen som helst Minister bindende Forpligtelser — jeg taler her kun om alt det, som angaaer de indre Forhold. Jeg kommer nu til, hvad den